

Juli 2021

Het Watermantijdperk 4

De rode draad

Na drie verkennende [artikelen](#) over het Watermantijdperk wil ik nu de eindjes aan elkaar knopen. Bij zo'n veelomvattend kosmisch perspectief over zo'n lange tijd (ca. 2500 jaar) kun je makkelijk verdwalen. Ik heb ervoor gekozen om me bij de meest fundamentele kenmerken van het astrologische teken Waterman te houden en die als leidraad te gebruiken.

Eerst en vooral is daar het beeld van de hemelse Waterman (of -vrouw) die zijn (of haar) zegeningen over de aarde uitgiet. Een indaling van inzicht en inspiratie. Een nieuwe blik op onze plek in de kosmos, een nieuw besef van wie we wezenlijk zijn en wat ons wezenlijk verenigt. In het Watermantijdperk leren we om verder te kijken, groter te denken, grenzen te verleggen. Dat klinkt allemaal heel prachtig, maar de onderliggende boodschap bij al die grensverleggende perspectieven is natuurlijk ook dat de bestaande orde beperkt en gebrekkig is. De Waterman predikt, of hij dat nu wil of niet, revolutie. Daarom zal het hele Watermantijdperk een periode van continue verandering zijn, waarin alle bestaande zekerheden telkens opnieuw zullen wankelen, ten onder gaan en transformeren in iets anders.

De vrije mens

Een andere ingang om het teken Waterman te begrijpen, is de dubbele heerschappij van Saturnus en Uranus over het teken. Saturnus gold als de heerser van het teken Waterman tot in 1781 de planeet Uranus werd ontdekt. De kaarten van het zonnestelsel moesten opnieuw worden getekend en ook de astrologie moest zich herbezinnen. Saturnus bleef de heerser van Steenbok en werd het symbool van de gevestigde orde. Uranus werd de natuurlijke heerser van het teken Waterman en het symbool van doorbrekend nieuw inzicht, vernieuwing, revolutie. Toch liet Saturnus zich niet helemaal verdringen, waarover straks meer.

Er is veel discussie over het exacte begin van het Watermantijdperk en als ik dan een moment zou mogen aanwijzen, dan is het 1781, de ontdekking van Uranus. Een nieuwe wereld werd onthuld: plotseling tastbaar aanwezig. Tot dan toe was het Watermantijdperk een visioen, een belofte die alleen door enkele vooruitstrevende geesten werd begrepen. Het einde van de 18^e eeuw is ook de periode van de Franse en de Amerikaanse revolutie. Het ideaal van vrijheid, gelijkheid en broederschap werd het leidende principe. De oude elite moest het veld ruimen. Het volk greep de macht.

Aan de basis van die sociale revolutie ligt een wonderlijk mysterie. De democratische beginselen gaan uit van zelfstandige, autonome individuen, die verantwoordelijke keuzes kunnen maken. Maar we weten inmiddels dat het kiezersvolk makkelijk te manipuleren is en helemaal niet zo autonoom en zelfbewust is. Hetzelfde geldt voor de consument.

Theoretisch zijn we vrij om de kopen wat we willen, maar onze keuzes worden steeds verdergaand gemanipuleerd. Ook in opvoeding en onderwijs koesteren we het ideaal dat onze kinderen zelfstandige, autonome individuen zijn die zelf hun koers bepalen in het leven. In de praktijk blijkt dat een ingewikkeld proces te zijn van vallen en opstaan.

Het mysterie is dat we willen uitgaan van de vrijheid en de onschendbaarheid van ieder mens zonder dat we weten wat dat betekent! De werkelijkheid is dat we helemaal niet weten wie we zijn. We zijn méér dan het product van opvoeding en omgeving, maar waar die extra dimensie dan uit bestaat, weten we niet. Toch voelen we dat het iets heiligs is. Het is niet iets extra's wat er bij komt, het is de kern. Mystici en gelovigen zoeken het, kunstenaars willen er uitdrukking aan geven, wetenschappers proberen het te begrijpen, activisten strijden ervoor.

We zijn bereid om grote offers te brengen voor de realisatie van het mysterie. Onze voorouders waagden en gaven er hun leven voor. We wensen dat wij en onze kinderen in

vrijheid en in veiligheid kunnen ontdekken wie we (willen) zijn. Op onze goede momenten wensen we dat de hele wereld toe.

Dus we zijn niet bezig om een of ander vaststaand ideaalbeeld te concretiseren. We weten niet waar het heen gaat. Per definitie gaat dat boven ons begrip uit. Maar we kunnen de kiemen koesteren, voorwaarden scheppen, veiligheid bieden aan wat klein en kwetsbaar is. Het Watermantijdperk is een periode van constante verandering. Er is geen vaststaand einddoel of eindproduct. De antwoorden op de vragen die we stellen, zijn allemaal voorlopig en tijdelijk. De wijsheid die we zoeken komt niet door alle antwoorden te weten maar door de relevante vragen te stellen.

Broederschap

Het streven naar individuele vrijheid kan uitlopen op een gevecht van ieder voor zich. Vóór het Watermantijdperk werd die competitie van bovenaf gereguleerd, meestal door een groep machthebbers die het in de eerste plaats voor zichzelf goed wisten te regelen. Het gewone volk had weinig rechten en veel plichten. In het Watermantijdperk gaat dat verschuiven. Onze bijdrage aan het collectief is dan geen opgelegde plicht meer, maar een vrijwillige deelname vanuit ieders eigen kwaliteiten. Als je door anderen wordt opgelegd wie je moet zijn en wat je moet doen, word je eigenlijk buitengesloten. Je mag niet meedoen met de collectieve besluitvorming en dus zul je ook het gevoel krijgen dat de maatschappij iets is dat buiten je staat en waar je eigenlijk niet bij hoort. Dan zul je je ook niet verantwoordelijk voelen voor het collectieve gebeuren. Maar in het Watermantijdperk wordt van ieder van ons een actieve, bewuste, verantwoordelijke deelname verwacht. De maatschappij is niet iets buiten ons. We maken er zelf deel van uit.

Zo het al een mysterie is wie zijn, een minstens even groot mysterie is wat ons verbindt. In de krant vandaag een verhaal over Vlamingen die Walen helpen na de overstromingen in de Ardennen. Normaal zijn Vlamingen en Walen niet zo dol op elkaar. Ze maken samen deel uit van één land maar gaan met elkaar om alsof ze tot elkaar veroordeeld zijn. Toch is er kennelijk iets waardoor die tegenstellingen oplossen als sneeuw voor de zon. Er blijkt iets te zijn dat ver uitgaat boven de gewoonlijke rivaliteit. De mensen die komen helpen, doen dat uit vrije wil. En de samenwerking die er uit voortvloeit zal iedereen goeddoen, zowel de helpers als de slachtoffers. De essentie zit niet het geven of het ontvangen, maar in het delen.

Onze ware identiteit staat los van afkomst en omgeving. Enerzijds maakt dat ons allemaal uniek, maar anderzijds maakt dat ons ook allemaal gelijk. De broederschap van het Watermantijdperk zal een universele broederschap zijn. De wereld is een dorp geworden en de planeet een kwetsbaar bolletje in de ruimte. Dus zal die universele broederschap ook de aarde, de planten en de dieren omvatten. In het Watermantijdperk verliest de mens zijn illusie dat hij boven de schepping staat. We zijn deel van een groter geheel en ik denk dat dat grotere geheel en onze plaats daarin ook een mysterie is, waarin nog heel veel te ontdekken valt.

Intuïtief voelen we aan dat het streven naar individuele vrijheid en zelfbeschikking veel meer is dan een strijd van allen tegen allen. In de kern is ons zoeken naar onze eigen individualiteit tegelijk een zoeken naar datgene waar we mee verbonden zijn. In wezen zijn we trilling, een vibratie in de kosmos. Als we meetrillen en ons eigen unieke geluid laten horen doen we precies dat wat nodig is voor het geheel. Als we niet méér zouden zijn dan gedrilde, willoze volgers, zou ons gezamenlijke geluid weinig diepgang en bezieling hebben. Dissonante geluiden zijn dan niet welkom. Als we deelnemen, meetrillen, ons geluid laten horen vanuit onze eigen unieke bezieling, zal er vast meer spanning en disharmonie te voelen zijn, maar de belofte is een hoger niveau van eenheid en verbinding. Ook dit is een mysterie in wording. Er is geen componist die de 'wereldsymfonie' alvast kan componeren. Die compositie maken we samen. Het is een ontdekkingsreis, een zich ontvouwend mysterie.

De laatste tijd ben ik gefascineerd door vogelzwermen. Er is geen aanwijsbare leider en toch zie je de meest wonderlijke samenhangen, Elke vogel doet zijn eigen ding en toch werken ze samen. Ik neem aan dat er in zo'n zwerm verschillende 'vogelpersoonlijkheden' zijn. Sommigen hebben misschien de neiging om hun vrijheid op te zoeken en uit te breken. Anderen zijn misschien volgzamer. Misschien is er een taakverdeling waardoor de sterksten aan de buitenkant vliegen en de zwaksten beschermd worden. Hoe dan ook: ondanks, of juist dankzij, de individuele verschillen vormen ze samen een organisch geheel.

Saturnus en Uranus

Dit jaar is er drie keer een vierkant tussen Saturnus en Uranus. Een vierkant duidt op hoog oplopende spanningen en nu het gaat om juist deze twee planeten, worden alle Waterman-

thema's heel erg voelbaar en actueel. Zo op het oog zijn de twee planeten elkaars tegenpolen. Uranus wil verandering, Saturnus houdt zich vast aan zekerheden. Uranus ziet iets van waarde in de toekomst, in de wereld van de mogelijkheden. Saturnus ziet iets van waarde in het verleden, in wat met pijn en moeite door onze voorouders verworven is. Het conflict tussen de twee planeten kan makkelijk leiden tot polarisering, maar ergens is er een omslagpunt. De klimaatkwestie was lang iets wat je kon erkennen of ontkennen. Je kon het overdrijven of bagatelliseren. De realiteit haalt nu de theoretische discussies in en plaatst ons voor voldongen feiten. Dan zijn er doorbraken mogelijk, zoals de Green Deal van de Europese Commissie.

Saturnus kan zich lange tijd verzetten tegen verandering, maar wil tevens realistisch zijn en de feiten onder ogen zien. Juist op de plekken waar je de meeste weerstand zou verwachten, ligt een geweldig potentieel te wachten. Als de boeren hun energie, kennis en kapitaal kunnen inzetten in samenwerking met de natuur, is dat een win-win situatie voor iedereen. Wie kan daar tegen zijn? Het is geen ideologische kwestie meer maar een praktische, organisatorische vraag. Stel dat het hele potentieel van een bedrijf als Shell (geld, materiaal, infrastructuur, kennis, research) wordt ingezet om duurzame doelen te bereiken. Dan kan het bedrijf een leidersrol vervullen in plaats van angstvallig haar positie verdedigen.

Het vierkant tussen Saturnus en Uranus is ingaand: de snellere planeet Saturnus loopt in op de langzamere planeet Uranus. Dan moet Saturnus een stap terug doen. Dat kan vrijwillig gebeuren, door voortschrijdend inzicht en gezond realisme. Soms is er druk van buiten nodig, zoals bij de aanpak van belastingontduiking door grote bedrijven. Bestaande structuren ombouwen kan vragen om investeringen en subsidies. Zo kan de gevestigde orde van Saturnus in beweging komen, goedschiks of kwaadschiks. Er zullen ook plekken zijn waar de weerstand van Saturnus hardnekkig is en steeds meer oppositie oproept. Daar kunnen openlijke conflicten ontstaan en gaan er ongetwijfeld koppen rollen.

In ons persoonlijke en sociale leven gaat Saturnus over gedragscodes, afspraken, gezagsverhoudingen, rechten en plichten. Je kunt je daar angstvallig aan houden en elke verandering uit de weg gaan (Saturnus) of je kunt je ertegen verzetten (Uranus). In de kern gaat het om bewuste, verantwoordelijke keuzes. Zet de wereld niet buiten jezelf alsof je er niet bij hoort. Neem je plek in, laat je geluid horen, neem je verantwoordelijkheid en stem je af op eenheid.